

El joc de la bandera

EDITORIAL DEL CUL

STOP PLAGUES!

La reiteració dels ultres per arrencar l'estelada demana més imaginació per erradicar-ho

Il·lustració: Isaac Bosch

Els lamentables estira-i-arronses per mantenir hissada l'estelada a la plaça Onze de Setembre recorden el joc dels escoltes que consisteix a defensar la bandera -de dia i, sobretot, de nit, que és més divertit-articulant una estratègia de guardians i assaltants i treballant en equip. Un joc de nens que, això sí, cal assumir amb esportivitat en nom de la pedagogia. És clar que el referent dels estripadors de banderes i noctàmbuls del cúter no deu ser pas el mateix del dels abanderats del país, la fe i la persona, sinó més aviat els "boy scouts" liderats pel mateix Rambo. Curiosament, sempre que hi ha implicats els defensors acèrrims de la unitat d'Espanya hi acaba havent sarau, nocturnitat i traïdoria. De fet, els autors de les accions més destructives no són precisament minyons escoltes i, encara que a les televisions de les Espanyes se'ls presenti com a víctimes, tenen més d'una causa pendent per busca-raons i delinqüents.

No cal generalitzar, això sí. Tant per la reivindicació de la llibertat del país i dels presos polítics com per pensar absolutament el contrari se suposa que hi ha gent pacífica i civilitzada. La guerra dels símbols, d'ensenyes i de llaços grocs, en tot cas, supura una realitat abassegadora. Hi ha un problema a la nostra societat i algú no ha fet els deures. Apel·laríem al diàleg del govern socialista de Madrid si no fos que el problema és de qualitat democràtica, de drets i de llibertats. No és que la gent, per naturalesa, tendeixi a fer-se la guitza. És que n'hi ha que reclamen canvis i reconeixements i d'altres que, amb bones i males paraules, no es mouen ni un mil·límetre del dogma suprem, sacre i, segons ells, indestructible. Fins ara, aquests últims, no han fet res per calmar els altres. De fet, sembla que no tenen cap altra remei que no sigui el xarop d'estopa. A Manresa i arreu.

